

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
U 7549/05
16.06.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: mr Jadranke Injac, predsednika veća, Borivoja Bunjevačkog i Zoje Popović, članova veća, sa savetnikom Ljiljanom Petrović, kao zapisničarem, rešavajući u upravnom sporu po tužbi Preduzeća "AA", koje zastupa AB, advokat, protiv rešenja Ministarstva finansija Republike Srbije, Uprave carina, Komisije za žalbe Uprave carina 01/11 broj U/II 1787 od 11.11.2005. godine, u predmetu carinskom, u nejavnoj sednici veća održanoj dana 16.6.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

Tužba SE UVAŽAVA i PONIŠTAVA rešenje Ministarstva finansija Republike Srbije, Uprave carina, Komisije za žalbe Uprave carina 01/11 broj U/II 1787 od 11.11.2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rešenjem odbijena je, kao neosnovana, žalba tužioca podneta protiv rešenja Carinarnice Subotica broj UP-1802/1-05 od 29.7.2005. godine, kojim je za robu, iz naimenovanja "01", stavljen u postupak aktivnog oplemenjivanja (sistem odlaganja) u slobodnoj zoni po JCI UV-5 broj 139 od 26.11.2004. godine CI Za poslove slobodne zone Carinarnice Subotica, u rubrici broj 47 "obračun dažbina", upisana pod šifrom 03 dažbina za carinsko evidentiranje od 0,5%, te tužilac obavezan da plati iznos od 2.613,86 dinara.

Tužilac tužbom (i podneskom od 30.11.2005. godine) osporava rešenje tuženog zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pogrešne primene zakona i učinjenih povreda pravila postupka, pa predlaže da se poništi. Navodi da je carinska deklaracija za predmetnu robu prihvaćena bez ikakvih primedaba, te da Carinarnica nije ovlašćena da menja prihvaćeni carinski dokument, ni primenom odredaba ZUP-a, a ni primenom odredaba Carinskog zakona, a posebno nije ovlašćena da to čini u skraćenom postupku, bez učešća tužioca kao stranke u postupku. Osporava postojanje zakonskog osnova za obračun predmetne dažbine jer je prilikom prijave robe, Carinarnica obračunala i naplatila stvarne troškove carinskih organa za pružene usluge, kako je to i propisano Zakonom o carinskoj tarifi i Carinskim zakonom. Smatra da je pozivanje na odredbe člana 25. Zakona o slobodnim zonama u suprotnosti sa napred citiranim zakonima jer se uvozne dažbine carinskim organima za pružene usluge zaračunavaju i plaćaju u visini stvarnih troškova, a ne kao paušalni, jednokratni iznos od 0,5%, pri čemu ukazuje i na to da bi, naplatom troškova kako je to učinjeno prvostepenim rešenjem, dovelo do apsurdne situacije da bi pri izvozu robe iz slobodne zone njeni troškovi bili viši od troškova koji se plaćaju prilikom izvoza robe iz Srbije.

Tuženi organ, izjašnjavajući se na navode tužbe, u svom odgovoru na tužbu, u svemu je ostao pri razlozima iz osporenog rešenja i predložio da sud tužbu odbije kao neosnovanu.

Nakon ocene navoda tužbe, razloga osporenog rešenja, te odgovora na tužbu, kao i celokupnih spisa predmeta ove upravne stvari, a u smislu člana 39. stav 1. Zakona o upravnim sporovima ("Službeni list SRJ" br. 46/96), Vrhovni sud Srbije je našao da je tužba osnovana.

Prema razlozima osporenog rešenja žalba nije osnovana jer je Carinarnica pravilno, po službenoj dužnosti, pokrenula postupak naknadne naplate dažbine za carinsko evidentiranje robe, pošto ova dažbina nije naplaćena prilikom prihvatanja JCI UV-5 broj 139 od 26.11.2005. godine, a odredbom člana 25. stav 2. Zakona o slobodnim zonama ("Službeni list SRJ" br.81/94 i 28/96), imperativno je propisana naplata ove dažbine, po stopi od 0,5%.

Po oceni suda osnovano tužilac osporava pravilnost rešenja tuženog. Ovo, pre svega sa razloga jer u rešenju prvostepenog organa (a ni u osporenom) nije naveden pravni osnov za provođenje postupka naknadne kontrole deklaracije, a ni za donošenje rešenja o utvrđivanju tužiočevog carinskog duga. Naime, pošto je nesporno da se rešenje Carinarnice odnosi na izdati carinski dokument, dakle upravni akt, po stavu suda, menjanje tog carinskog dokumenta Carinarnica nije mogla da izvrši samo primenom odredaba ZUP-a, na koje se pozvala (član 192. stav 1. koje reguliše redovni upravni postupak), već primenom odredaba Carinskog zakona (kao propisa *lex specialis*), i propisa donetih na osnovu tog Zakona, koje regulišu provođenje postupka naknadne kontrole deklaracije.

Osim iznetog, nejasna je i materijalno-pravna osnova rešenja. Ovo stoga što je, generalnim rešenjem Carinarnice, na osnovu člana 141. Carinskog zakona ("Službeni glasnik RS", broj 73/03) tužiocu odobren privremeni uvoz više vrsta robe radi aktivnog oplemenjivanja - sistem odlaganja, jer je utvrđeno da su ispunjeni uslovi iz člana 139. stav 1. tačka 1. i stav 2. Carinskog zakona. Prema odredbama člana 139. stav 1. tačka 1. Carinskog zakona u postupku aktivnog oplemenjivanja je carinska roba namenjena ponovnom izvozu (u obliku dobijenih proizvoda), a za nju se ne plaća carina niti podleže merama komercijalne politike. Ovim odredbama navedenog Zakona a ni

za nju se ne plaća carina niti podležu merama komercijalne politike. Ovim odredbama navedenog Zakona, a i drugim koje regulišu postupak aktivnog oplemenjivanja nije propisano da se na ovu robu plaća dažbina za carinsko evidentiranje.

U vezi pozivanja osporenog rešenja na obračun predmetne dažbine primenom člana 25. stav 2. Zakona o slobodnim zonama, Vrhovni sud Srbije nije mogao da utvrdi na osnovu čega je utvrđeno da su stečeni uslovi za primenu ovih odredaba tog Zakona, pošto u spisima predmeta nema dokaza da je tužiocu odobreno osnivanje slobodne zone i da je predmetna roba smeštena u zonu u smislu tog Zakona (za koji slučaj bi se na tu robu, a prema odredbama člana 405. Carinskog zakona primenjivale odredbe Carinskog zakona o carinskom skladištu), a ni u smislu člana 184. Carinskog zakona koji reguliše osnivanje slobodne zone. Pri tom nisu navedeni ni podaci (a ovi nisu ni propisani odredbom člana 25. stav 2. Zakona o slobodnim zonama) na koju osnovicu se primenjuje stopa od 0,5% za obračun predmetne dažbine, tj. da li je osnovica iznos carine i drugih uvoznih dažbina (iz stava 1.), ili vrednost robe.

Sa napred iznetog, nalazeći da je osporenim rešenjem povređen zakon na štetu tužioca, sud je tužbu uvažio i na osnovu člana 41. stav 2. u vezi člana 38. stav 2. Zakona o upravnim sporovima odlučio kao u dispozitivu presude. U ponovnom postupku, a saglasno odredbama člana 61. navedenog Zakona tuženi je dužan da postupi po primedbama iz ove presude suda, tako što će otkloniti učinjenu povredu postupka pri provođenju naknadne kontrole deklaracije, a postojanje carinskog duga utvrditi primenom odgovarajućih odredaba Carinskog zakona koji regulišu utvrđivanje i visinu carinskog duga.

PRESUĐENO U VRHOVNOM SUDU SRBIJE U BEOGRADU

dana 16.6.2006. godine, U.7549/05

Zapisničar, Predsednik veća - sudija,

Ljiljana Petrović, s.r. mr Jadranka Injac, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

JK